

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen
Tekststudio Schrijven en Schrappen

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

Inhoudsopgave

DE PODOTHERAPEUT	5
DE JISKEFETMAN	9
SNOWPLANET	13
BUDAPEST	18
DE DERMATOLOOG	23
HET TUINPARADIJS	27
DE LAKDOKTER	33
DE WORKSHOP	38
OVER LOTTY ROTHUIZEN @LIEVELOTTY	43

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

De podotherapeut

geplaatst op 11 januari 2013

Ik ben zo geconcentreerd aan het werk dat ik schrik van een agendamelding.

Podotherapeut over 15 minuten.

O ja! Helemaal vergeten. Gelukkig is het niet ver rijden. Ik gris mijn autosleutels uit de gang en doe een dikke sjaal om voordat ik in mijn auto spring. Nog geen vijf minuten later zet ik mijn auto op het parkeerterrein. *Livit orthopedie* staat met grote letters op de enorme etalageruiten.

'Neemt u daar maar plaats.' De dame van de receptie wijst naar de tafel die in het midden van de grote ruimte staat. Terwijl ik ernaartoe loop, kijk ik naar de displays met afbeeldingen van beenprotheses en andere hulpmiddelen waar ik de naam niet van ken. Ik neem een vrije stoel en groet de mensen die aan de tafel zitten te wachten.

Gemiddelde leeftijd 70-plus, schat ik zo.

Ik blader wat in een beduimelde PLUS Magazine. De mevrouw naast mij houdt haar rollator angstvallig vast. Alsof iemand ermee vandoor zou gaan. Haar man brengt haar koffie in een plastic bekertje. Als ze drinkt is het net of ze een hap uit het bekertje neemt. Toch gaat het goed. Ze sluit elke slok af met een intens tevreden zucht.

Hap. Slik. Zucht.

Ze neemt veel kleine slokjes. Nog één zucht en ik pak haar koffie af.

'Mevrouw Rothuizen?' Ik ben opgelucht dat ik mijn naam nu al hoor. De andere wachtenden zijn zichtbaar geïrriteerd. *Ze kwam als laatste binnen. Dat kán niet kloppen.* Ik hoor het ze denken.

Ik loop achter de meneer aan die mij riep. Langs de wand staan losse etalagebenen met dikke vleeskleurige steunkousen. Posters met blijde senioren op een golfbaan. Wandrekken met orthopedische schoenen. Een tafel vol steunzolen in verschillende materialen.

Ik voel me niet helemaal thuis.

We lopen door tot vlak voor de enorme etalageruit die uitzicht heeft op het parkeerterrein. Parallel aan de ruit loopt een lange loper. Als in rode loper. Maar deze is zwart. En het is een mat.

De meneer wijst naar een stoel. 'Neem plaats.' Als ik zit, gaat hij tegenover me zitten op een krukje. 'Doe de schoentjes maar uit en vertel me maar eens wat de klachten zijn.' zegt hij opgewekt.

De oude gelubberde UGG's glijden zo van mijn voeten af. Hij pakt er een op en kijkt misprijzend naar de slappe zool.

'Zo. Leg uw rechervoet maar in mijn schoot. Sokjes uit.'

Gehoorzaam doe ik wat me wordt opgedragen. Het voelt vreemd om mijn voet in de schoot van een vreemde man te leggen. Ik omzeil zijn schoot en leg mijn voet op het randje van zijn bovenbeen.

'Ontspan' zegt hij en geeft een tikje tegen mijn voet.

Dan pakt hij mijn voet met zijn blote handen en bekijkt hem belangstellend. Mijn voeten zijn vies. Nee, ze *zijn* niet vies. Ze *lijken* vies; er kleven allemaal zwarte pluisjes aan van mijn sokken. Het is de nieuwigheid maar leg dat maar eens uit. De meneer doet net of hij het niet ziet en strijkt met zijn vingers over mijn hiel, de wreef, mijn voetzool, mijn tenen en eindigt bij het kuiltje onder mijn voet.

Waarom draagt die man geen handschoenen en hoeveel voeten raakt hij aan op een dag? vraag ik me af. Hij wrijft even vluchtig aan zijn neus. Er blijft een pluisje van mijn sok aan hangen. Voorzichtig zet hij mijn voet op de grond. 'Wilt u even uw broekspijpen oprollen en daar gaan staan? Op die mat?' Terwijl ik ernaar toe loop voel ik dat hij mijn loopje observeert.

Daar sta ik.

In de grote ramen zie ik mezelf weerspiegeld. Op blote voeten. Opgerolde broekspijpen. Mijn grote wijde trui zorgt voor een enorm silhouet. Mijn haren hangen langs mijn gezicht. Ik sta in de etalage van *Livit Othopedie*.

Het is lunchpauze. Mannen in slecht zittende pakken met boterhammetjes in hun hand lopen voorbij en kijken nietsvermoedend naar binnen.

Ik zoek naar een elegante houding.

'Doorgezakte voeten, scheve rug. En ongelijke beenlengte als ik me niet vergis. Zijn uw benen wel eens opgemeten?' Hij wacht mijn antwoord niet af en komt naar me toe met grote waterpas die hij op

mijn heupen plaatst. Hij fluit tussen zijn tanden. 'Als ik het niet dacht: zo scheef als een tierelier!' roept hij blij.

Hij ziet niet dat nu ook mijn gezicht scheef staat.

'Lopen maar. Op de mat. Ik kijk op de computerbeelden hoe u uw voeten neerzet.'

Ik doe echt heel erg mijn best om normaal te lopen. Ik denk aan een rode loper. Aan de catwalk.

Rug recht.

Kin omhoog.

Borst vooruit.

Maar ik ben hier voor steunzolen, bedenk ik me op tijd.

En ik loop met opgeheven hoofd over de mat naar de meneer toe.

'En lichte X-benen. Is dat al eens tegen u gezegd?' Ik knik en in stilte denk ik aan de stomme *Piedro* gezondheidsschoenen die ik mijn hele jeugd moest dragen. '*Later zal je me dankbaar zijn.*' zei mijn moeder altijd vol overtuiging. Nu realiseer ik me dat ik net zo goed mijn hele leven op teenslepers had kunnen lopen.

Nadat ik een keer of tien op en neer heb gelopen op de mat moet ik nog wat vragen beantwoorden. In minder dan twee minuten weet hij hoe oud ik ben, hoeveel ik weeg en dat ik pijn heb in mijn knieën, heupen, rug en nek.

Hij had me net zo goed kunnen vragen op een drukke zaterdagavond een rondje langs de overvolle terrassen op de Grote Markt te rennen. Naakt.

Dan zou ik me minder bloot voelen.

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

De Jiskefetman

geplaatst op 25 januari 2013

Ik kom het parkeerterrein opscheuren. Veel te laat maar toch net op tijd. Als alles meezit. En alles zit mee. Ik heb een plekje vlak voor de deur.

Ik huppel het ziekenhuis binnen. Mijn dag kan niet meer stuk. Leuke opdracht binnengehaald en het is vrijdag. Bijna weekend.

In een rechte lijn loop ik naar West 52, polikliniek KNO artsen. Er staat een rij achter de rode lijn die op de vloer is geplakt. *Veel van onze klanten hebben behoefte aan privacy. Wacht u daarom achter deze lijn.*

Ik werp een tevreden blik op de klok. Precies drie uur. Aan mij ligt het niet.

Ik neem plaats aan de leestafel. De niets-aan-de-hand-leestafel.

Als ik opkijk zie ik aan de andere kant van de wachtkamer een oudere heer zitten. In een rolstoel. Dikke brillenglazen. Terwijl hij naar mij kijkt zegt hij tegen zijn zoon: 'Wat is dat nou? Een meisje of een vrouw? Die dáár zit...' Hij wijst met zijn vinger in mijn richting.

De zoon schuifelt ongemakkelijk op en neer op zijn stoel en denkt na over een antwoord.

Maar ik ben hem voor.

'Een mooie *jongedame!*' schreeuw ik over de leestafel in de veronderstelling dat iedereen doof is die naar de KNO-arts gaat.

'Mijn vader is bijziend...' zegt de zoon.

'O dan is hij hier op de verkeerde afdeling!' roep ik. Ik lach om mijn grap. Als enige.

'Mevrouw Rothuizen!' klinkt een stem ongeduldig achter me. De zuster kijkt alsof ze me al een paar keer heeft geroepen. Ze loopt met ferme passen voor me uit de gang in en zwaait een deur voor me open. Ik kom in een spreekkamer met daarin een ingebouwd hokje. Een geluiddichte cabine.

Uit de cabine komt een Jiskefetman. Rode wangen.
Achterovergekamde slierten haar. Natte plekken onder zijn oksels.
Hij steekt zijn hand uit en nodigt me uit om de cabine in te gaan.

De ruimte is klein. Drie bij drie.

'Laat de deur nog maar even openstaan' zucht hij als ik naar de deurklink reik. In het midden staat een tafel. Erop staat apparatuur die ik wel eens in een opnamestudio heb gezien. Ik ga zitten aan de ene kant van de tafel. Hij aan de andere kant.

'Ik ga drie verschillende gehoortesten met u doen. Ik leg steeds uit wat de bedoeling is.' zegt de Jiskefetman. Hij staat op om de deur te sluiten. Samen zitten we nu opgesloten in de geluiddichte ruimte. De dikke deuren doen denken aan een bankkluis.

De stilte is oorverdovend. Het is hij en ik. Niemand die ons nog hoort.

Naast de deur zie ik een grote ronde alarmknop. Voor het geval dát. Ik druk de gedachte weg aan wat dát zou kunnen zijn.

Het is een leuk spelletje.

Koptelefoon op. Vinger aan de knop.

Zodra ik een toon hoor moet ik drukken. Hoge en lage tonen vliegen links en rechts voorbij.

Daarna hetzelfde verhaal maar nu met een extra apparaatje op mijn hoofd. Ik begin me net te vervelen als de volgende test begint.

Een mevrouw zegt steeds een woordje in mijn oor. Ik moet hardop zeggen wat ik heb verstaan. 'Ook als u het niet verstaat, zegt u hardop wat u dènt te verstaan.' zegt de Jiskefetman.

De mevrouw spreekt keurig accentloos ABN. Het is een saaie stem. Ik probeer me haar voor te stellen. Het lijkt me geen geil typje.

Leeg. *Leeg.* Maag. *Maag.* Rood. *Rood.* Beeld. *Beeld.*

Maar dan wordt het moeilijker. De mevrouw klinkt steeds verder weg. Ik moet mijn oren *spitsen* en betrap mezelf erop dat ik mijn hoofd scheef houd in de hoop het zo beter te kunnen verstaan.

Zuur. *Zuur.*

Kla. *Kla?*

Mie. *Mie?*

Bi. *Bi?*

Kut. *Kut?*

Wat zeg ik nou?

Kutje!

Jiskefetman kijkt me vanachter zijn beeldscherm aan. Een lach verschijnt om zijn mond. Een *verboden* lach.

'Ik denk dat we klaar zijn', zegt hij en staat op om de deur open te gooien.

Elk halfuur kan hij even ademhalen. De rode knop is niet bedoeld voor mij. De rode knop is voor *hem*. Als hij het bewustzijn dreigt te verliezen na een dag zonder zuurstof te hebben gewerkt. Met piepjes, toontjes, knoppen en domme kutjes.

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

SnowPlanet

geplaatst op 9 maart 2013

Ga je echt niet mee skiën?

Mijn lief vraagt het op zijn allerliefst maar het blijft nee. Ik zie mezelf daar al stuntelen in een klasje op de piste.

Bang om te vallen. Bang voor pijn. Bang om mijn pols te breken.

Bang om voor gek te staan.

Nee hoor, daar ben ik nu te oud voor. Hij heeft net gehoord dat zijn beste vriend niet mee kan. Zijn dochter kan geen vrij krijgen.

Over alternatieve opties is al nagedacht. Er zijn genoeg mogelijkheden om *alleen* te gaan. 'Vind je dat niet vervelend, schatje?' vraagt hij nog. Maar eigenlijk maakt het *mij* niets uit.

Hij laat me verschillende organisaties zien. Maar als je nog nooit op wintersport bent geweest zien alle chalets, zonnige pistes en après ski's er hetzelfde uit. Ik mompel dat ik alles goed vind.

De volgende dag laat hij weten dat hij een keuze heeft gemaakt en hij heeft zelfs al geboekt. Zo blij als een kind laat hij zien waar hij naartoe gaat. SnowPlanet: wintersportvakanties voor hoger opgeleide singles.

'Leuk. Ziet er goed uit. Wanneer ga je precies?'

Wacht even.

Singles? *Singles?* Zie ik dat goed?

Ik lees verder.

'SnowPlanet organiseert zeer goed verzorgde groepsreizen wintersport voor groepen van 50 tot 100 hoger opgeleide singles tussen de 25 en 49 jaar. Als gast kom je op alle niveaus aan je trekken...'

Aan je trekken? Wat is dit voor dubbelzinnig gedoe? Ik pijnig mijn hersenen om te herinneren wanneer ik heb gezegd dat hij maar gezellig een singlereis moest boeken.

'De groepen zijn onderverdeeld in 25-39 jaar, 30-49 jaar en 40-59 jaar.'

Ik hou mijn adem in.

'Zit jij bij de senioren groep?' vraag ik.

'Nee, die zat vol. Ik zit in de middengroep.'

Hij vertelt enthousiast hoe goed het geregeld is. Dat hij heerlijk hele dagen kan skiën en 's avonds gewoon kan aanschuiven voor het eten. 'Nog even een carpool regelen en dan ben ik er klaar voor.'

Ik laat niks merken van mijn jaloezie en onzekerheid. Ben ik zelf niet vorig jaar alleen met mijn zoon naar een *alleenstaande ouder* vakantie geweest? Heb ik dit aan mezelf te danken?

De nachten daarna slaap ik onrustig en soms word ik badend in het zweet wakker als ik hem voor me zie. Knap. Gebruind. Witte tanden die schitteren in de zon. In een strak skipak op een witte berg.

Omsingeld door aantrekkelijke vrouwen.

Sportieve dertigers.

Singles.

Hunkerende singles die niet kunnen wachten tot de piste sluit en de koude bruisende avond overgaat in de wilde, hete, hartstochtelijke nacht.

Ik sluip uit bed en surf naar de website van SnowPlanet.

Wie gaan er mee? Ik scan de tekst.

'...een rozig gesprek bij de après-ski of gewoon 's avonds aan de lampen hangen op de lekkere plaatjes van de dj: een SnowPlanet-vakantie kun je rustig groots en meeslepend noemen.'

Bij de FAQ's lees ik de vragen.

Ik ben een alleengaande, geen single. Kan ik dan toch mee?

Nee, bij ons mag je alleen mee als je single bent. Niet om flauw te doen, maar we vinden het belangrijk om waar te maken wat we vooraf beloven.

De volgende dag vertel ik lief wat ik gelezen heb.

'Nee, natuurlijk mag het eigenlijk niet. Maar ik kan daar goed omheen lullen hoor. En ik ga om te skiën. Dus.' Hij drukt een warme kus op mijn voorhoofd.

Hij heeft ook al een lift geregeld via de speciaal daarvoor aangemaakte en beveiligde (!) Facebookpagina waar al die hitsige en uitgehongerde singles zich al aan elkaar kunnen verlekken.

'Kun jij straks die ene pasfoto van mij even scannen en naar mij mailen? Die heb ik nodig voor het SnowPlanet smoelenboek.'

Even later zit ik voor de scanner met zijn pasfoto in mijn hand. Ik kus hem op zijn brutale mond voordat ik hem op de glasplaat leg. Dan gooi ik de klep hard op zijn achterhoofd dicht.

Flits. Zoem. Zzzzz. Tsk.

De scan is klaar. Lief staat op mijn beeldscherm. *Mijn lief*. En dan bedenk ik iets leuks.

Ik Google '[Sexy man](#)' en klik op afbeeldingen. Mijn beeldscherm wordt gevuld met gebruikte halfnaakte mannenlijven. Mannen met sixpacks en smachtende blikken. Stout en uitdagend. *I'm hard all over for you*. Het staat er echt.

Mannen die hun hand naar me uitsteken. Die op hun zij op me liggen te wachten. Die hun hand in hun broek steken, niet helemaal maar net ver genoeg om er meteen fantasieën bij te krijgen. Zonder uitzondering zijn ze gespierd en kijken ze zelfverzekerd in de camera.

Ik kies er een uit. Niet té. Maar wel lekker.

In iPhoto hak ik zijn kop eraf en plak ik de pasfoto van lief erop. Een beetje vervagen hier en daar en tenslotte een sepiasausje over het geheel heen en voilà: lief met een super-lijf in een uitdagende pose waar Jan Kooijman nog iets van kan leren.

Ik maak de foto klaar en verstuur hem per mail met de begeleidende tekst: *Als je je skipak daar maar altijd aanhoudt, geloven ze dit best* 😊

Voor het eerst deze week heb ik weer lol en gniffelend ga ik weer aan het werk. *Wat ben ik toch grappig.*

Als ik na een uur nog niks van hem heb gehoord neem ik aan dat *hij* het niet leuk vond. Ik stuur alsnog de gescande pasfoto waar hij op zit te wachten. Maar dan belt hij toch om te bedanken voor de foto. En ja, natuurlijk heeft hij die foto gebruikt. Hoezo?

En zo komt het dat ik morgen mijn eerste ski-les heb. Op een binnen skibaan in Rucphen. Dat ik straks ook bij SnowPlanet op de piste sta, dát is nog een verrassing voor mijn lief.

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

Budapest

geplaatst op 15 maart 2013

Een lang weekend Budapest met lief. De stad bekijken. Hand in hand. Goulashsoep eten en Hongaarse wijn drinken. Bijpraten en vozen.

Lief heeft oud-collega W. via Facebook opgetrommeld die ons van het vliegveld komt ophalen. W. woont sinds vijf jaar in Budapest en wil best even chauffeursen.

Ik beland op de achterbank. Iets met rollenverdeling. Ik volg het gesprek tussen de twee mannen voor mij terwijl ik probeer oogcontact met W. te maken via de achteruitkijkspiegel. Hij kijkt niet maar vertelt honderduit over zijn Hongaarse vriendin. Of lief een foto wil zien, vraagt hij enthousiast. Hij wacht het antwoord niet af en duwt zijn iPhone onder de neus van J.

Ze is jong.

Zeker vijftientig jaar jonger dan W. die zijn pensioen aan de horizon ziet glooien.

Hij vertelt vol trots hoe hij haar heeft verleid. Met geduld en geld. Hij triomfeert. Lief murmelt nietszeggend.

'Heb ik al verteld over de tweeling? *De tweeling die bi is?*'

Zelfs aan het achterhoofd van mijn lief zie ik dat zijn ogen beginnen te rollen als hij de plaatjes van de tweeling bekijkt.

'Ja jongen, Budapest heeft de mooiste vrouwen. Let maar op!'

Als hij ons afzet bij ons hotel weten we nóg niet wat de mooiste plekken van de stad zijn. Die zoeken we zelf wel op. We zetten de tassen in de hotelkamer en doen wat lovers doen bij aankomst in hun hotelkamer voordat we de stad ingaan.

Hongaren zijn kouwelijke types. Ze dragen zonder uitzondering dikke jassen en een muts. Overall waar we komen loeit de verwarming zo hard dat de temperatuur wordt opgejaagd tot zo'n 26 graden. Niet op deze hitte voorbereid, trek ik in elk restaurant mijn kleren tot aan mijn hemdje uit.

De overgang. Ik hoor het ze denken.

Bij het ontbijt staan twaalf schalen rauwkost. Ik heb ze geteld. Er zijn ook eieren. Gekookt. Spiegelei. Roerei. Omelet. De dames prikken in hun rauwkost. De heren en ik eten zwijgzaam hun ei.

We hebben vier dagen om de stad bezichtigen en lopen de benen onder onze kont vandaan. Na twee dagen geven we toe aan onze fysieke beperkingen. Kuiten, enkels en knieën protesteren hevig.

We besluiten het rustiger aan te doen. Vanavond gaan we uit.

Ik tover een kijk-allemaal-naar-mij-outfit uit mijn tas. Terwijl ik me opmaak en aankleed word ik met goedkeurende blikken gadeslagen door lief.

Ik vervang mijn steunzolen door hoge felblauwe sleehakken. Ik hijs me in een mini jurkje -dat meer op een truitje lijkt. De stof is op wonderbaarlijk perfecte manier geweven.

Loeistrak waar het in toom moet worden gehouden. Uitdagend waar de boel uit haar voegen mag barsten. Zonder beha wordt de boel door het breisel tot ongekende hoogtes opgeduwd en krijg ik er een cupje bij. Het mini jurkje -dat meer op een truitje lijkt- kost wat duiten maar is meer dan de moeite waard.

Vol zelfvertrouwen ga ik op pad.

Als we een paar uur later aan het dessert zitten in de hipste tent van Budapest (lang leve Tripadvisor) begint de zaak in no-time vol te lopen. Personeel rent op en neer om het café om te bouwen tot discotheek en even later knallen de beats van de deejay uit de boxen.

En dán gebeurt het.

Het begint met één mooie dame die binnenstapt. Slank, klein, lange haren, jurkje, hoge hakken. Goed verzorgd.

Alles op de goede plek en in de juiste verhouding.

Akelig knap.

Al snel volgt nummer twee. En drie. Alsof er een touringcar voor de deur is gestopt die een voor een de lekkerste wijven uitspuugt. Hier.

Voor mijn neus. Voor de neus van mijn lief.

Tientallen prachtige Hongaarse vrouwen stappen achter elkaar het café binnen. De een nog mooier dan de ander. Twee dingen hebben ze gemeen: ze zijn allemaal slank en lopen allemaal moeiteloos op palen van 10 centimeter of meer.

Ineens begrijp ik *de rauwkost*.

Soms zijn ze in gezelschap van een Hongaarse man. Ook de mannen lijken op elkaar. Ze zijn allemaal blijven hangen in de grauwe kleuren van het uniforme communisme: grijs, zwart, bruin en donker blauw. De haren kort geschoren, lekker praktisch. De mannen zijn onderling inwisselbaar.

Terwijl de dames om ons heen zoemen is een gesprek met lief onmogelijk geworden. Zijn aandacht wordt voortdurend afgeleid. Zijn ogen hebben het te druk met scannen. Van boven naar beneden en weer terug. *Volgende*.

Beschaamd kijkt hij me aan met een ik-kan-er-ook-niets-aan-doen-blik. En ik snap het.

Ik kijk namelijk ook.

Ik baan me een weg over de dansvloer naar de toiletten. Niemand die naar *mij* kijkt. Niemand die mijn jurkje- dat meer op een truitje lijkt- ziet.

Niemand.

Bij de toiletten knipper ik even met mijn ogen tegen het felle licht. De overgang is groot. Maar dan zie ik ze staan. Voor de wand met spiegels verdringen zich de dames om zichzelf bij te werken, op te poetsen of om zichzelf te bewonderen.

Ze maken geen aanstalten opzij te gaan. Ze nemen alle tijd. En alle ruimte.

Ik kijk nog eens goed en schat dat de gemiddelde leeftijd niet boven de 25 jaar is. Dát verklaart alles.

Om toch nog iets samen te doen trek ik lief de dansvloer op. In een

flits zie ik mijn eigen spiegelbeeld. Ondanks de *4 inch or more* aan hun voetjes, toren ik hoog boven de meisjes uit. Ik ben Hollands welvaren naast de fijngestapelde Hongaarse beauty's.

Ik *voel* me oud.

Dan zie ik lief dansen. In de jeugdige meute. Zijn hippe kleren kunnen een beginnend (?) buikje niet verhullen. Zijn grijze haren vallen uit de toon. Zijn bewegingen zijn een beetje onzeker en zijn lach verradt dat hij zich ongemakkelijk voelt.

Hij *is* oud.

Wij zijn oud.

Nee.

De rest is jong.

Ik schreeuw in zijn oor dat ik weg wil en hij knikt instemmend. De volgende dag zijn we allebei schor als we bij W. in de auto stappen. Op weg naar het vliegveld vraagt W. niet één keer hoe wij het hebben gehad. Hij laat een foto van zijn vriendin zien en vraagt aan J. of hij de tweeling al heeft laten zien, *die bi is?*

'Ja jongen, Budapest heeft de mooiste vrouwen!'

Lief kijkt naar achter. Ik vang zijn blik. Zijn dat-heb-*ík*-niet-gezegd-blik.

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

De dermatoloog

geplaatst op 22 maart 2013

Beduusd kom ik thuis.

'Wat is er?' vraagt mijn 10-jarige.

'Ik moet van de dokter naar het ziekenhuis. Je weet wel, dat moedervlekje op mijn wang? Dáár was niks mis mee. Maar *deze* vlekjes...' Ik wijs op mijn neus en op mijn wang terwijl ik in de spiegel kijk.

'Deze vlekjes vertrouwt hij niet.'

'Wat bedoel je?'

'Dat ze misschien niet goed zijn.'

'Hoezo niet goed?'

'Nou, ik *denk* het niet hoor maar het *kan*, het zou huidkanker *kunnen* zijn.'

Verschrikt kijkt hij op.

Kanker?

Shit. Wat heb ik nou weer gezegd? 'Ja, ze noemen het kanker maar het is eigenlijk niet heel erg. Dat is kanker die meestal wel weggehaald kan worden. Komt van in de zon zitten. Maak je maar geen zorgen!'

'En *mijn* moedervlek dan?' Zijn ogen zijn nu heel groot. Ik leg uit wat ik zojuist geleerd heb. Een moedervlek die duidelijk omlind is, is eigenlijk altijd 'goed'. Een vlekje met grillige en oneffen lijnen kan fout zijn.

Om het wat luchtiger te maken zeg ik lachend dat ze in het ergste geval mijn neus weg kunnen halen.

Niet leuk.

Hij weet tegenwoordig veel over kanker. Dat krijg je als er een meisje in je klas zit met leukemie. Ze is kaal en draagt een hoofddoekje. 'Mam, ik doe net of ze een gewoon mens is. Dat vindt ze fijn.'

Op tafel ligt een gele *kankerkraal* met een smiley erop, die ze op school heeft uitgedeeld. Bij iedere nare behandeling krijgt ze er één. Ze heeft er meer dan genoeg. Zoveel dat ze kan uitdelen.

Die middag komt mijn zoon huilend uit school. Hij werpt zich met veel gevoel voor drama op de bank. 'Ik ga vanmiddag níet naar school!' huilt hij. Ik aai over zijn smalle rug. Dan draait hij zich om. Tranen lopen over zijn wangen. Snot uit zijn neus.

Snot. Op. Mijn. Bank. denk ik.

Maar ik zeg niks.

'Ik moest de hele tijd mijn huilen inhouden op school omdat *jij* kanker hebt. Ik ga niet naar school. Ik ga met jou naar het ziekenhuis!' snikkend hangt hij in mijn armen.

's Avonds krijg ik het eerste telefoontje van een moeder van een vriendje.

Klopt het dat... ik hoor hoe moeilijk ze het vindt om te vragen.

'Nee hoor. Ik heb geen kanker. Tenminste, dat weet ik nog niet...'
Nu ik het zelf heb uitgesproken realiseer ik me dat het zomaar zou *kunnen*. Inmiddels weet ik ook dat huidkanker helemaal niet zo onschuldig is als ik dacht.

De daarop volgende dagen wordt wel duidelijk dat mijn zoon veel vertrouwenspersonen heeft en een even grote behoefte zijn hart te luchten. Ik bekijk de vlekjes in mijn gezicht ineens met andere ogen en ben blij als ik naar het ziekenhuis mag.

De dermatoloog draagt een klassieke doktersjas. Ik heb gelijk vertrouwen in de man. Hij neemt mij op met zijn doktersogen en zegt dan: 'Ik zal je eens van *dichtbij* bekijken.' Hij bekijkt mijn huid onder een grote loep.

Twijfelachtig. Andere loep. Nu een met een felle lamp.

Ik voel zijn adem over mijn wang strijken als hij met één hand mijn kin vasthoudt om mijn gezicht naar hem toe te draaien. Een gebaar dat meestal betekent dat er een kus volgt. Ik tuit onwillekeurig mijn lippen en sluit mijn ogen voor het felle licht.

Hij aait over mijn kin, strijkt zacht met een vinger langs mijn onderlip en laat me dan los. Zijn gezicht blijft op tien centimeter afstand. Hij ruikt lekker. Zal ik dat zeggen of is dat ongepast?

Ja. Nee. Ja.

Ja wat nou man?

Lentigo.

Hij kijkt me aan alsof hiermee alles is gezegd. Maar ik ben blond.

'Levervlekken in de volksmond. Of ouderdomsvlekken. Ik kan ze nu meteen voor je wegbranden. Wil je dat? En die puistjes onder je lip en op je kin; daar geef ik je crème voor.'

Even later loop ik opgelucht met twee brandplekken in mijn gezicht door de ziekenhuisgangen, de geur van verschroeide huid hangt als een wolk om me heen. Ik ga weg zónder kanker maar mèt ouderdomsvlekken en jeugdpuistjes.

Ik vind het een hele verbetering.

Nu nog zorgen dat mijn zoon zijn mediacircus weer in gang zet voor het goede nieuws!

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

het Tuinparadijs

geplaatst op 23 mei 2013

Het voordeel van een LAT-relatie is dat je allebei je eigen huishouden hebt. Je kunt alles lekker op je eigen manier blijven doen.

Dat is *de regel*. Aanpassen doet degene die 'op bezoek' is.

Mijn Lief en ik zijn allang niet meer bij elkaar op bezoek. Toch blijft *de regel* min of meer overeind. Dus ik hoef me niet te schamen als ik na een copieuze maaltijd een tevreden boertje laat. Ik schuif mijn stoel naar achteren om uit te buiken. Dan bedank ik voor de goede zorgen en wandel moe maar voldaan naar mijn eigen huis. Hem achterlatend met de volle tafel, een vieze keuken en de afwas.

De regel kan ook een nadeel zijn. Als ieder het op zijn eigen manier blijft doen, kan het ergernis opleveren.

Irritatie.

Wrevel.

Jeuk.

Lief heeft een Tuin. Ik zeg: een Tuin met een hoofdletter. Het was de hobby van zijn ex-vrouw, die het onderhoud om begrijpelijke redenen na de scheiding niet heeft voortgezet. Had zij dat wel gedaan, dan was de prachtig aangelegde tuin vol bloesem- en fruitbomen nu niet veranderd in een jungle. Een wild oerwoud. Een bos vol dominante, snelgroeiende, om zich heen grijpende planten.

Toen ik hem net leerde kennen, vond ik het wel grappig. Zó eigenwijs. Niks aan je tuin doen! Wat een c h a r m a n te man.

Iets met een roze bril.

Vol vertrouwen kocht ik bij wijze van grap 'Mijn Tuinparadijs-bordjes' op een website die is opgezet voor en door mensen die hun tuin openstellen voor de natuur. Een *diervriendelijke tuin*. Waar mollen, vogels, spinnen, mieren, konijnen en slakken onbegrensd kunnen genieten van compost, kattenpoep en regenwater.

'De diervriendelijke tuin biedt ons de broodnodige ontspanning en de mogelijkheid om dicht bij huis van planten en dieren te genieten: de natuur in het klein als bron van rust, inspiratie en geluk.'

Ooit had zijn tuinparadijs een voordeel. Op onze kinderloze dag huppelden wij als Adam en Eva nakend door de tuin achter elkaar aan. Dartel en verliefd. Vrij en blij.

Eén met de natuur. Eén met elkaar.

Voor buitenstaanders aan het oog onttrokken door de dichtbegroeide schutting. Ik dacht dat het leven altijd zo mooi zou blijven.

Iets met een roze bril.

Inmiddels is het geen optie meer om onbeschermd de tuin in te gaan. De tuin is van de bomen, planten en beestjes. Beestjes die het liefst in warme vochtige plekje kruipen, die komen aangelopen, gekropen of gevlogen. Kortom, de tuin is *overgenomen* door de natuur.

Dat zit zo.

Mijn Lief heeft geen zin om met zijn vingers in de aarde te wroeten. Voelt er niets voor zijn mannelijkheid te tonen door zich met een kapmes een weg te banen naar het achterterras. De tuin wordt als het ware steeds kleiner. Of groter. Hoe groter de tuin, hoe kleiner het leefbare gedeelte.

De kinderen kunnen slechts met nachtkijkers de trampoline bereiken. Met rooksignalen laten we ze weten dat het eten klaar is. De barbecue is overwoekerd en geabsorbeerd. De regenton is een speelvijver voor kikkervisjes en insecten. Reigers vliegen als aasgieren boven de tuin.

De plaatselijke padvinderverseniging slaat af en toe hun kamp op achterin de tuin. Heb ik van horen zeggen.

Ze organiseren spannende trektochten van het terras naar de trampoline en wassen zich met water uit de regenton. Ze maken hun eten klaar in kleine aluminium pannetjes en slapen op geïmproviseerde veldbedjes op de composthoop. Zolang ze voor het slapen gaan hun kampvuurtje doven is er niets aan de hand.

Wij zien ze niet in de wildernis.

Onze eigen kinderen liggen liever in een Armani-bikini op een zonnig strand en willen helemaal niets van scouting weten. Ze voelen zich ongemakkelijk en beginnen aan mijn jasje te trekken.

Ze werpen zich smekend voor mijn voeten.

Klampen zich aan mijn benen vast.

Of ik alsjeblieft, *alsjeblieft* wil regelen dat Eigen Huis en Tuin langs komt. Eensgezind als nooit te voren, keren de arme zieltjes één voor één hun spaarpotjes om. Hun gezamenlijke bijdrage in de kosten. Nooit eerder waren ze zó solidair. Eigen Huis en Tuin gaat dit natuurlijk nóóit allemaal betalen, denken zij. Daar zouden ze wel eens gelijk in kunnen hebben.

Zoals de ongeschreven regel zegt: het is *zijn* tuin.

Maar *ik* ben eigenwijs.

Ik zet de roze bril af en schrik van wat ik zie. Gewapend met een kompas baan ik me een weg naar de achterkant van de tuin waar vroeger een zonnig terras was. Op de tast vind ik de grote eettafel waar ooit op lange zwoele avonden werd gegeten, gelachen en gedronken. De tafel is onherkenbaar geworden onder de centimeters dikke laag –wat natuurlijk!- vogelpoep. Dik, wit en aangekoekt.

De tuinbank is bedekt met een wollige laag zacht en sponzig mos. Het terras is overwoekerd met onkruid. Wilde bloemen en planten, zo u wilt.

Ik besloot *de regel* te overtreden.

Gewapend met een hogedrukspuit, regenpak, kaplaarzen en veiligheidsbril keer ik naar de plek des onheils terug. Uren achtereen spuit ik met geweld de smurrie van het tuinmeubilair. De drab baant zich een glibberig pad onder de schutting door naar het achtergelegen fietspad. Geschrokken insecten rennen weg op zoek naar een veiliger onderkomen in de ooit zo rustige tuin.

Ik zet mijn bril af en het resultaat is oogverblindend. Het schone hout steekt fel af tegen de blubberige ondergrond. Kwestie van opdrogen. Denk ik.

Met trillende armen maar voldaan vertrek ik naar mijn eigen betegelde tuinparadijs. Mijn blik blijft steken op de omgespitte

strook voor de schutting waar een jaar geleden een boom is weggehaald. Een deel van de bestrating is daarvoor verwijderd. Lief verzekerde mij toen dat hij dat *wel even* opnieuw zou leggen. Nu ik me toch zo praktisch heb uitgedost kan ik ook wel even doorgaan. *Wel even* van Lief kan best wel eens heel lang gaan duren.

Vol goede moed stort ik me met de spade op de aarde. Na drie ferme scheppen zand voel ik een knak.

Mijn rug.

Kreunend kom ik overeind. Met moeite bereik ik mijn woonkamer. Diclofenac doet de rest.

Eigenlijk wist ik toen al dat ik *de regel* niet had moeten overtreden. Had ik me niet met zijn tuin bemoeid dan was er niets aan de hand geweest.

Was het mijn schoonmaakactie in zijn tuin? Mijn bijna-hernia? Schuldgevoel? Verantwoordelijkheidsgevoel? Of was het liefde?

Iets bracht mijn Lief er toen toe de klus in mijn tuin alsnog uit te voeren.

Het is tweede Pinksterdag en ik zit met de kinderen in de bioscoop terwijl hij *mijn* bestrating doet. De film duurt twee uur en ik rek de tijd met een ijsje en een omweg naar de parkeerplaats. In slakkengang rijd ik naar huis om hem *even* iets meer tijd te gunnen voor een indrukwekkend eindresultaat.

Ik stel me al voor hoe ik hem liefdevol doch zwoel mijn dankbaarheid ga tonen. Met veel kleffe kusjes. Handengeklap. Een rondedans. En een belofte fluisterend in zijn oor. Fluisterend. Want er zijn kinderen bij.

Thuisgekomen is er geen spoor van Lief te bekennen. Terug naar zijn eigen paradijs twee straatjes verderop.

Een snelle inspectieronde leert dat hij toch zeker drie rijtjes stenen heeft gelegd. Hij is dus wel *even* geweest. 'Het begon te regenen.' verklaart hij later.

Ik besluit me niet te laten kennen. Ik pak mijn roze bril en zeg dat ik van hem hou zoals hij is.

The image shows the top portion of a book cover. The title 'Het oog wil ook wat' is written in white text on a dark background. To the right, the author's name 'Lotty Rothuizen' is written in red. The background of the cover features a black and white photograph of a woman's face, partially obscured by shadows.

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

Die avond plaats ik mijn eerste klus op Marktplaats.

En zo jaagt hij mij in de armen van de Lakdokter.

(Wordt vervolgd)

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

De Lakdokter

geplaatst op 30 mei 2013

(vervolg op Het Tuinparadijs)

Een advertentie op Marktplaats is snel opgesteld. Fotootje erbij. Prijs per uur of per klus? Voor de hele klus. Ik wil weten waar ik aan toe ben. Zo. Geplaatst. Nu afwachten.

Ik vertel aan Lief dat ik een advertentie heb geplaatst. Niets op zijn gezicht wijst erop dat hij

- a) zich gepasseerd voelt;
- b) beledigd is;
- c) zich schaamt.

Integendeel. 'Goed plan.' zegt hij terwijl hij zich weer in de krant verdiept.

Die avond krijg ik de eerste aanbiedingen. Heren die langs willen komen om zelf de schade op te nemen. Verwijzingen naar websites. Aanbevelingen van mensen die eerder een klus hebben laten klaren.

Dan krijg ik een bericht van iemand die slechts € 27,50 vraagt. Hij heet de Lakdokter. Ik weet niet waarom mijn adem stukt in mijn keel. Is het de prijs of de naam waarom ik hem wil?

'Ik heb een aanbod gekregen' roep ik naar Lief, 'van de Lakdokter!' Ik lees de reactie hardop voor:

goedenavond .Lotty

Zou ik uw tel. nummer mogen hebben is wel makkelijk om even in contact te kunnen komen met u .om even een afspraak te kunnen maken .

delakdokter ronny.

Weer die blik over de rand van de krant. Onaangedaan. Het bevat me niet.

PS Trek uw strakke lakpakje maar vast aan... zeg ik er snel achteraan.

Lief kijkt me streng aan: 'y o u d i r t y m i n d!'

Hij heeft gelijk. Dankzij de naam slaat mijn fantasie op hol. Ik kan er niets aan doen.

Waarom noem je jezelf de Lakdokter? Ik zie de man voor me. Een soort Freddy Mercury maar dan anders. Een strakke glimmende lakleren broek. Een grote gereedschapsgordel om zijn middel. Gevuld met alles wat een klussende man nodig heeft. Tatoeages, gespierde armen, grote handen. Ongeschoren en zijn parfum vermengd met een zweem van zweet. De gedachte vervult me met angst en nieuwsgierigheid.

Ik stuur een mailtje terug. Met mijn telefoonnummer. Ik haal nog wel even mijn handtekening onder de mail vandaan. Straks kijkt hij nog op mijn website en ziet mijn uurtarief. Dan komt *hij* nooit voor € 27,50 mijn terras bestraten.

Als hij me belt voor een afspraak hoor ik een licht Zeeuws accent. Zou de Lakdokter een Zeeuw zijn? Lichtelijk teleurgesteld stel ik mijn beeld bij. Maar ik ben niet in de positie om kritisch te zijn. Die tuin moet worden aangepakt.

'Heb je ervaring met bestraten?' vraag ik met de belachelijk lage prijs in gedachten. Hij lacht mijn vraag weg. *Natuurlijk!* Ergens in mijn achterhoofd hoor ik alarmbelletjes rinkelen. Iets van goedkoop is duurkoop. Ik negeer de belletjes.

We hebben een date.

Als de bel gaat, doe ik gespannen de deur open. Daar staat hij. De Lakdokter.

Hij is groot. En zwart.

Slik.

Hoe komt het dat ik daar geen rekening mee heb gehouden?

Hij draagt twee oorringen. In elk oor één. Netjes geschoren, draagt een spijkerbroek en een trui met 'de Lakdokter' erop. Hij heeft een

ferme handdruk. Als hij me aankijkt ben ik bang dat hij mijn gedachten kan lezen.

De Zwarte Lakdokter inspecteert de tuin. Alles komt goed. Ik voel het. Hij komt volgende week terug.

's Avonds vertel ik aan mijn Lief dat de Lakdokter een *neger* is.

Een grote knappe neger.

Hij kijkt me aan. Ik begin te blozen. 'Jij valt toch niet op negers?' vraagt hij. 'Alleen als ze met z'n tweeën zijn, schat.' bluf ik. Ik voel dat ik bloos. Maar ik zeg niks.

Een week later gaat het gebeuren. Het regent pijpenstelen als de Lakdokter komt. Een uur lang wacht de man tot het droog wordt. Zal ik hem binnen vragen? Ik zeg dat hij in de keuken mag wachten, terwijl ik boven ga werken.

In een onopvallende beweging gris ik snel de iPad en mijn handtas mee naar boven. Je weet maar nooit. Even later bespied ik de Lakdokter vanuit de slaapkamer van mijn zoon door een kiertje van het gordijn. Zijn bus staat achter het huis geparkeerd. Vakkundig rukt hij scheve stenen met blote handen uit de grond en gooit ze met een grote boog op een hoop bij elkaar. *Hij* heeft geen last van zijn rug.

Hij heeft zijn eigen muziek meegenomen. Zijn eigen koffie. Zijn eigen brood. Zijn eigen gereedschap. En een wagen vol wit zand.

Drie uur later is hij nog steeds bezig. Hij heeft zwart zand afgegraven, wit zand gestort en een strakke onderlaag gemaakt waarop nu steen voor steen mijn terras wordt gelegd. Met een zware hamer slaat hij de stenen in de grond. Het ziet er heel goed uit. Hij gaat grondig te werk.

Langzaam bekruipt mij het gevoel dat de Lakdokter veel te professioneel bezig is om hier een hele dag op zijn knietjes te zitten voor zevenentwintigvijftig. Die bus. Al die spullen. De *tijd* die hij ervoor neemt...

Ik ren naar mijn laptop en zoek naar mijn advertentie.

Het staat er echt: totaalprijs.

Wat moet ik doen? In paniek sms ik eerst mijn Lief. We zijn het snel eens: gaan vragen maar.

'Ronnie...' want zo heet de Lakdokter, weet ik inmiddels, 'je gaat wel serieus te werk zeg. Wordt mooi... maar hoe *doe* je dat? Ik bedoel 27,50 is niet veel geld...' Ik lach lief en in gedachten geef ik hem straks al een royale fooi.

De Lakdokter staat op en veegt met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd. Hij voelt onmiddellijk aan wat ik bedoel. 'Per *uur* hè,' zegt hij, 'per *úúr*!'

We hebben een situatie.

Ik zie hem wel denken: ongelofelijk domme blonde doos. Maar hij zegt iets anders: 'Dat staat ook in mijn mail. Per uur. Exclusief btw. Dat kan ook niet anders. Wat dacht jij dan? En dan reken ik het materiaal niet eens mee.'

Ik stamel wat. 'Ik vond het wel wat vreemd maar ik dacht dat je het misschien *leuk* vond om te doen...?'

De Lakdokter is *not amused*. Hij heeft zijn werk al neergelegd. Straks gaat hij alle mooie gelegde stenen in woede uit de grond rukken en over de schutting gooien. Mij in de bende achterlatend. Denk ik.

Daar staan we. Tegenover elkaar. Blonde doos en zwarte Lakdokter.

Mijn mond wordt droog. Ik moet onderhandelen. De bedragen vliegen in het rond. Ze schommelen wild tussen 27,50 en 200 euro. Hier staan twee ondernemers tegenover elkaar die zich allebei niet willen laten kennen.

Om het makkelijker te maken zegt hij dat er ook niet genoeg stenen zijn om het af te maken. Hij moet nog terugkomen ook!

Ik kijk naar het werk dat hij heeft verricht. Het ziet er keurig uit. Ik denk aan hoeveel ellende die laatste vierkante meter me weer gaat kosten. Ik ben om. We spreken een prijs af en schudden elkaar de hand.

Ik stuur Lief een sms'je: ik krijg 175 euro van je!

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

De workshop

geplaatst op 13 juni 2013

Ondernemers moeten zichzelf blijven ontwikkelen. Dat kan met workshops, trainingen, seminars en meer van dat leuks.

Om niet achter te blijven, geef ik me op voor de workshop 'Beeldles voor Bloggers'. Handig als je je eigen foto's kunt plaatsen op je website. Verlost van die vreselijke stockfoto's. Slim bedacht door de fotografe.

Vlak voor de workshop twitteren de deelnemers als gekken met elkaar. We moeten naar Rotterdam. Ik slinger een tweet de wereld in: wie zie ik bij de tram? Maar de dames gaan met trein, metro, OV-fiets en auto.

Als ik het maar kan vinden.

Ik sta op het tochtige perron en heb het ijskoud. Te optimistisch gekleed met zijden broek, teenslippers en vestje. Ik ben het niet meer gewend me aan te kleden. Het kluizenaarsbestaan gaat me prima af in een joggingbroek.

Met navigatie in mijn hand bereik ik het statige pand waar de fotografe haar studio heeft.

Statig pand.

Statige trappen.

Véél trappen.

Higgend bereik ik de bovenste verdieping. Hier zitten de dames met wie ik de dag ga doorbrengen. Dames ja. Het lijkt erop dat het sherrydieet en de Tupperwareparty's plaats hebben gemaakt voor workshops en zelfontplooiing. Het schoolplein is vervangen door een eigen bureau, studio of kantoor. Geen moekes maar professionals.

De sectie tekstschrijvers, copywriters en bloggers is oververtegenwoordigd.

We lachen poeslief naar elkaar.

Als een van de dames opmerkt dat ze nog geen website heeft slaakt de rest een zucht van ongeloof.

Als bloeddorstige wolven storten wij ons op haar en slaan onze klauwen uit. We ruiken een opdracht. Geld. Advies kan ze krijgen. En wel NU.

De les begint. We leren eerst dat onze smartphone camera allerlei *geheime* knoppen en functies heeft die wij niet kennen maar de fotografe wel. Verwonderd kijken we allemaal naar onze telefoon die ineens in waarde is gestegen. Makkelijk scoren.

Eén dame is verlaat. Ik kwam *hijgend* binnen. Zij *hyperventilerend*. Iets met hooikoorts sputtert ze met rode ogen en verstopte neus. Snel schuift ze aan. Als het gesnotter ondraaglijk wordt, verlos ik haar uit haar lijden. In mijn tas heb ik de hooikoortssnoepjes van mijn zoon. Geef ze een half uurtje om hun werk te laten doen en wij kunnen elkaar weer verstaan.

Zorgzame Lotty. *Denken ze.*

Het is puur eigenbelang. Ik kan de benauwdheid niet langer aanzien.

Als we weten hoe het raster werkt en hoe je scherp kunt stellen, gaan we aan de slag. Bloedserieus fotograferen we Legopoppetjes in een zelfbedachte setting tegen een witte achtergrond. Ninja's, geisha's en terroristen in vrolijke kleuren komen tot leven en wij zijn zo blij als een kind.

Op zoek naar een originele achtergrond, beland ik met mijn terrorist-in-speedboot bij het toilet. Hoe leuk zou het zijn als mijn poppetje in echte golven kon varen? Met de juiste stand van de camera moet ik die suggestie kunnen wekken. De juiste hoek, de juiste compositie én het juiste moment.

Ik draai de wc-deur op slot, bang dat iemand mijn geniale idee straks pikt.

Ik zoek de juiste afstand voor de camera. Ik trek eerst de wc een keer door en gooi het poppetje pas bij de laatste golf erin.

De boot slaat tegen de porseleinen pot. Het mannetje raakt los, maakt een salto en verdwijnt voor een moment onder de golven. Net als ik wil klikken zie ik hoe het bootje met de laatste slok door de toiletpot wordt verslonden, terwijl mijn poppetje volhoudt tot vlak bij de rand van de afgrond.

Eigenlijk ging het best goed. Mijn timing was alleen slecht. Enigszins teleurgesteld bekijk ik de foto.

Dan kijk ik in de pot. De boot is weg. Echt weg.

Ik droog poppetje af aan de handdoek en sluip de studio in. Onopvallend zet ik hem onder een roze parasolletje, bij de rest van de Lego in de kast. De deelnemers zijn de resultaten van het afgelopen half uur al aan het bekijken.

Ze roepen van oh! en ah!. Dat het zó simpel kan zijn. En hoe heeft de fotografe *dit* verzonnen. Zo simpel. Zo slim.

'Per ongeluk', is haar antwoord. 'Mijn workshops ontstaan altijd per ongeluk.' Vervolgens heeft ze het over het boek 'The Accidental Genius'. Gretig grijpen wij ons notitieboekje en schrijven het op.

Dat willen wij ook: per ongeluk geniaal zijn.

Per ongeluk geniale simpele workshops bedenken.

Per ongeluk kantoor houden in een statig pand.

Ik denk aan de kisten met Lego en PlayMobil die thuis staan. Een goudmijn! Als ik een genie was geweest.

Als we uitgespeeld zijn met de poppetjes stuurt de juf ons de studio in op zoek naar ronde vormen om te fotograferen. Ondertussen bereidt zij fluitend de lunch voor. Een slimme workshopleider zet de mensen aan het werk.

De lunch. Als je ergens allergisch voor bent of vegetariër bent, geef het dan even door, stond in een voorafgaande mail. Het leek me niet nodig mijn mosselallergie door te geven. Daar had ik gelijk in.

Terwijl de ene helft van de dames op een boterham met kaas kauwt, zit de allergische helft te genieten van een heerlijke salade van avocado, gerookte kip en pomodori tomaatjes...

Weer een les geleerd. Wil je lekker eten? Geef dan altijd door dat je allergisch/ op dieet/ vegetariër bent. Simpel. Slim. Geniaal.

In de middag staat portretfotografie op het programma.

'Wat heb je nodig om een goede portretfoto te maken?' vraagt de fotografe. 'Een berg make-up?' vraag ik. Ze lacht. Maar ik ben bloedserieus. Het antwoord is fout. 'Licht' is het juiste antwoord en ze we kijken met onze eigen ogen door haar ogen mee.

We leren de meest waardevolle les van vandaag: fotografeer altijd een klein beetje van bovenaf om het drie-dubbele-onderkin-effect te vermijden.

Twee aan twee gaan we aan de slag. Bij het raam voor het daglicht met een scherm om het licht te laten weerkaatsen om diepe plooiën en schaduwen te voorkomen.

Moeder aller bloggers Kitty Kilian, en ik zijn portretmaatjes. Gedwee volg ik Kitty's aanwijzingen op. Ik verlang naar mijn beautycase maar Kitty wil er niets van horen. Ze complimenteert me met mijn lachrimpels.

Een compliment over lachrimpels. Dat mag. Ze staan voor een vrolijk leven. Net als dikke mensen staan voor gezelligheid. Ik weet dat beiden niet waar hoeven te zijn.

Kitty heeft geen rimpels. Kitty heeft geen onderkin. Kitty is ook niet dik.

Kitty heeft wél een helder blauw vestje aan. Precies in de kleur blauw van haar website. *Zij* heeft hier over nagedacht. Als een volleerd model lacht, knipoogt en fronst ze zelfverzekerd naar de camera. De foto's zijn meteen geschikt voor haar *aboutpage*.

Ter afsluiting worden we nog even losgelaten langs de Maas. Voorbijgangers kijken hoe we *anders* kijken. Met onze hernieuwde kijk op de wereld speuren we stoeptegels, bankjes, bloemen, boomschors en verkeersborden af. Op zoek naar een waanzinnig en bruikbaar detail.

We zien er uit als een clubje verdwaalde huisvrouwen die alles fotograferen wat ze tegenkomen.

Maar dat *zijn* we niet.

Het oog wil ook wat

Lotty Rothuizen

Over Lotty Rothuizen | @LieveLotty

Lotty is eigenaar van Tekststudio Schrijven en Schrappen.

Ze werkt als online copywriter en ghostblogger voor ondernemers en organisaties.

Haar persoonlijke columns gaan over *serieuze* vrouwenzaken, geschreven met een erotische twist, vol zelfspot, herkenbaar en hilarisch. Klaar voor een groter lezerspubliek.

Vond je dit e-book de moeite waard? Je doet me een groot plezier door het te delen op [Twitter](#).

Meer lezen? Eerder verscheen *Echte schoonheid zit van binnen*. Je kunt dit gratis e-book nog steeds [bestellen](#).

Contact?

06-13 59 30 44

lotty@schrijven-en-schrappen.nl

www.schrijven-en-schrappen.nl

www.lottyrothuizen.nl

